

Barcelona, 11 setembre 1943.

Sr, Francesc Pujol

TREMP.

Benvolgut mestre:

Vaig rebre la seva amable postal des de Pont de Suert, el típic poblet partió de Catalunya i les terres aragoneses, on anaren amb la seva senyora a reviure records, que desitjo que els hagin estat ben agradosos.

Amb la meva esposa agraim la seva salutació, i no cal dir-los com ens plaurà que l'estiueig els sigui força profitós i saludable.

Els meus els tinc a Cerdanyola, on he estat també uns dies a descansar. El lloc és proper a la ciutat i massa calorós, però on estem és un bell indret rodejat de boscos, encara exuberants i flairosos i amb l'avantatge que gandulejant, com he fet, no he sentit tant els efectes de la calor.

Anem passant, doncs, com millor podem el llarg i fortíssim estiu que està fent enguany.

Recentment, en una festa d'un carrer barceloní, hi vaig veure una simpàtica ballada de sardanes, que em feu l'efecte de trobar-me davant d'un veritable ressorgiment de la nostra dansa nacional. Em semblava d'un temps ençà que el jovent d'avui no era capaç de sentir aquesta afecció. Però anava ben errat. Unes 50 o 60 rodones, balladors i balladores seriosos, dignes, correctes i en tot l'ambient, una mena de solemnitat religiosa. Cregui que no ho esperava i em produí certa emoció. La falla era només en el conjunt de la

I ara sí que faig punt del tot, preguntant-li que em perdoni l'extensió i rebin vostè i la seva senyora, la més respectuosa salutació de la meva esposa i del seu afectíssim amic i cantaire,

Mateu Piquillem

Cobla, que no hi havia tal "conjunt", malgrat figurar-hi l'Albert Martí. Es veia que algun músic no havia estudiat, o que estaven desentrenats. Li explico això per si no m'el recordava quan ens veurem. I també perquè em sembla que a no trigar gaire mancaran sardanes noves.

I prou prendre-li temps, que bé el deu esmerçar en coses pràctiques..

En Lluís Maria ha començat els assaigs, però jo no hi he pogut assistir encara perquè aquest mes se m'ha complicat una feina que l'he de fer els mateixos dies de l'assaig, a la Creu Roja.

A part de tot això, i des d'aquest isolat i potser miraculós recer ibèric, anem seguint la gran tragèdia del món, aquesta "kolossal" pel·lícula, que amb una velocitat realment folla i vertiginosa va mudant i transmutant les escenes i els escenaris, de manera no vista mai per cap generació. Ja ha pogut assabentar-se dels esdeveniments ocorreguts en les breus setmanes de la seva absència, tots transcendents.

Fins quan durarà el paorós drama? Quan i on acabarà? Una de les moltes coses que malgrat els avançaments del prognòs i les ciències estan vedades a la pobra Humanitat, és saber què passarà d'ací a un minut. No ens cal més, doncs, que demanar a la Providència rectora de tots els destins que ens concedeixi vida i salut per poder veure'n el final, veritat mestre?

I, mentrestant, a nosaltres que ens deixin cantar i anar fent, que "Qui canta..." i aquell altre, "Qui dies passa..."

